

Clasele IX-X

Camil Petrescu, "Patul lui Procust"

Într-o zi, D. s-a achitat însă de sevicul pe care am încercat să i-l fac, și încă în mod princiar, deși fără să știe. Înainte de Paște plecam cu acceleratul la mătușa mea. Știu că ține mult să mă aibă de sărbători, pentru că venirea mea e un adevărat eveniment în orașelul lor. Casa mătuși-mii capătă o deosebită importanță, devine centrul vizitelor pascale și mai toate familiile își dau întâlnire în casa în care mergem noi. Cum mătușa mea este o nevinovată cochetă a primirilor gospodărești, e fericită când mă duc la ei. Mă așezasem deci confortabil pe locul meu, lângă fereastră, cu pardesiul încheiat și o tocă ușoară de drum aproape trasă pe ochi. Examinam curioasă pe tovarășii de compartiment, când a apărut în ușă, chemând că a găsit loc, recenta metresă a lui X. Am încremenit cu buzele întredeschise și inima îmi palpita ca o pasăre ce se zbate ca să zboare, în mâna cuiva, și nu izbutește. Crisparea gâtului îmi împiedica respirația.

M-am ghemuit mai mult, ca să nu fiu recunoscută, și mi-am întors cu totul privirea către fereastră. El a apărut primăvăratec – l-am simțit fără să-l văd pe când așeza geamantanul în plasă, pe urmă s-au așezat alături și atunci am întors și eu capul. M-a salutat surprins și amabil, dar era o amabilitate evident voită. Am înțeles mai târziu că mergeau să facă Paștele la Sinaia. (...) Peste câteva clipe s-a mai urcat în compartimentul nostru un domn care ți-e prieten și d-tale, și lui X, și mie, dar care are un oribil aer de mizantrop, cu ochelarii care îi cad atât de des pe nas în jos, că a ajuns să aibă un adevărat tic al gurii. Ei bine, când l-am văzut, când am înțeles că studiază penibila întâlnire ca o vulgară dramă și că face în gând ipoteze asupra sentimentelor mele, m-am simțit într-adevăr părăsită și mizerabilă. Cu puțin înainte de plecarea trenului, a intrat însă în compartiment un comisionar, cărunt, înalt și cu mustața tunsă pe gura cocoloșită, pe care-l cunoșteam de când îmi aducea flori de la D. Avea acum în brațe un vas, un fel de strachină înțesată de viorele, ca o floarea-soarelui albastră, închisă în smalt verde. Pe un carton alb, D. îmi scria că socoate că-mi va fi călătoria mai plăcută dacă voi avea dinainte grămada de flori. Un domn de vizavi a și fixat orizontala mescioară a compartimentului, de am pus pe ea vasul cu minunea de fraged albastru care îți împrăștiă respirația, ca și privirea, ca și gândurile. Pe urmă darul venea, aparent, din lumea tuturor posibilităților și făcea impresie. Cel puțin știam acum că nu mai sunt compătimită.